

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

רב ראשי בן עשרים ותשע הרב יוסף הכט

הרעיון של הרבי היה לשתף את החסידים בנשיאת האחריות
להדפסת ולהפצת ההמשך, וזאת על ידי שכל אחד מהחסידים
ישתתף בסכום אחיד של דולר אחד בהוצאות ההדפסה.

אני נבחרתי להיות בין אלה שעבדו על הכנת כתב היד לדפוס,
ולצד חברי הרב זושא ווינר, הופקדתי על הכנת "מפתח עניינים"
על כל מאה ארבעים וארבעה המאמרים. אחרי שהגשנו לרבי
רשימה ראשונה של ערכים, הוא בירך אותנו וציין בקשר לשיטת
המיפתוח שלנו: "עושה רושם שמסודר וטוב וכו'". הוא דחק
בנו להמשיך לעבוד בזריזות, אולם מבלי להתפשר על איכות
העבודה.

הרבי גם אמר לנו שבכל פעם שהוא נוסע ל"אוהל" - ציון
קברו של חותנו אדמו"ר הריי"צ - הוא לוקח עמו את הדפים
האחרונים שמסרנו. ידיעה זו סייעה לדברנו אותנו להמשיך
לעבוד במלוא המרץ.

הייתה זו עבודה קשה להכין "מפתח" עבור מאמרים כה
רבים, שמילאו שלושה כרכים, והרבי המשיך לתבוע שנעמוד
בלוח זמנים צפוף. ערב אחד ביקש מאתנו הרבי לקבוע מועד
משוער לסיום העבודה - והוא רצה שנגיש את מועד הסיום עוד
באותו יום, בטרם יצא הרבי לביתו. הזדרזנו לערוך חישוב של
הזמן הנחוץ לנו לסיום העבודה, וציינו שאנו מקצים זמן נוסף
כדי למפתח את הכרך האחרון, שכן כרך זה לא חולק לפרקים
על ידי אדמו"ר הריי"צ, והוא קשה מאוד למיון ולסיווג."

למרות שבאותו ערב התקיימה קבלת קהל, הרבי קטע את
רצף היחידויות כדי לענות לנו תשובה מיידית. בתשובתו הקיף
הרבי את המילים "קשה מאוד", והזכיר לנו שבדיוק על מצבים
מעין אלו נאמר מאמר חז"ל, "יגעת ומצאת", דהיינו, שההצלחה
תלויה במידת היגיעה והמאמץ, והרבי הוסיף ובירך: "וה'
יצליחם בכל זה".

אכן התייעננו, והצלחנו לסיים את מפתח העניינים לכרך
הראשון בתוך חודשיים.

ואז קרה דבר יוצא מגדר הרגיל. בשנת תשל"ז (1977) הוטלה
עלי משימה חדשה שחייבה אותי ואת אשתי לעבור לישראל,
ובמקומי מונה אדם אחר להמשיך העבודה על המפתחות.

בשנת תשל"ז (1976), בהיותי תלמיד בישיבת חב"ד המרכזית
ב-770, הכריז הרבי בהתוועדות שברצונו להוציא לאור
מאמרים נוספים מתורתו של האדמו"ר רבי שלום דובער -
המכונה אדמו"ר הריי"צ - החמישי באדמו"רי חב"ד.

אדמו"ר הריי"צ הרבה לכתוב מאמרי חסידות, והיה "המשך"
מאמרים - סדרה של מאה ארבעים וארבע מאמרים - שנאמרו
ונכתבו על ידו בין השנים תער"ב עד תרע"ו (1912-1915).
בסדרת מאמרים זו, שזכתה לכינוי "המשך ע"ב", ביאר אדמו"ר
הריי"צ בהרחבה את עיקרי היסודות של תורת חסידות חב"ד,
אך היא מעולם לא פורסמה בשלמותה. אולם, כך אמר אז הרבי,
הגיע העת לשנות זאת, והוא המשיך והסביר:

עניין זה אינו נותן לי מנוח זה כמה וכמה שנים: הייתכן
שכל המאמרים וה'המשכים' מתפרסמים בדפוס, מלבד
המשך זה - תער"ב - שעדיין לא נתפרסם בדפוס?! וכיון
שנמצא ברשותי צילום של המשך, ויכולני למסרו
לדפוס... נושא אני באחריות על היפך הפצת המעיינות
חוצה! ומאידך, מצד כמה טעמים יראתי למסור המשך
זה לדפוס... ולכן עלתה ברעיוני המצאה...

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות
רעיונות אישים

בינתיים, ביקשתי מאבי שינצל את העובדה שאשתי וילדיי נמצאים בניו יורק בסמיכות לרבי, ושייקח את בני בן השנתיים לחלוקת "כוס של ברכה" המסורתית, בה הרבי מחלק באופן אישי יין מהגביע שלו במוצאי שמחת תורה. כשהגיע תורם, והרבי הבחין בבני, הוא העיר בחיך, "מה הוא עושה פה? למה הוא לא עוזר לאביו באילת?"

אחר כך הושיט הרבי לבני בקבוק 'משקה' קטן - שאותו הוא בקושי הצליח לאחוז בידיו הקטנות. הייתה זו ככל הנראה הפעם היחידה שבה התבקש ילד בן שנתיים להעביר מתנה שכזו לאביו.

למחרת נכנסה אשתי אל הרבי ליחידות, והרבי סיפר לה שכבר שמע דיווחים על אודותיי. "אינני יודע אם גם את מקבלת את הדיווחים שאני מקבל, אך אם טרם שמעת, אני יכול לספר לך שבעלך זכה להצלחה רבה במהלך החגים הללו. אתמול ראיתי את בנך ונתתי לו בקבוק משקה. רק שתדעי - עליו למסור את הבקבוק לאביו. זה לא נועד עבורו", הוסיף הרבי כשחיך רחב על פניו.

כמובן, ייקרתי מאוד את העובדה שהרבי היה מרוצה מהצלחתי באותו חודש תשרי שבו רק התחלנו את משימתנו החדשה. לאורך ארבעים השנים שחלפו מאז פעילותנו התרחבה, עד שכיום פועלים באילת צוות של יותר מתריסר שלוחים. ברחבי העיר פזורים כמה בתי חב"ד, בית תמחוי לנוקקים, ומוסדות חינוך לילדים בכל הגילאים. אנו מקווים שכעת הרבי מרוצה אף יותר משהיה אז, כאשר רק התחלתי.

הרב יוסף הכט מכהן כרבה הראשי של העיר אילת משנת תשל"ט. הוא רואיין בביתו באילת בחודש תמוז תשע"ז (2017).

דוחפס ומופץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות טל' 1777-373-03

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

« תשי"ד (1953) — הרבי ערך ביקור תנחומים אצל האדמו"ר מסאטמר שישב 'שבעה' על בתו. במשך כשעה ורבע שוחחו השניים במגוון נושאי הלכה ומנהג, ובין היתר דנו במנהגים הנוגעים לאמירת קדיש, וכן ברעיונות מתוך תורת הקבלה. כאשר פנה לצאת, ניגשו רבים מהנוכחים אל הרבי כדי לקבל שלום ולהתברך מפיו. ¹ י"ט במרחשון

1 תורת מנחם, כרך יח, עמ' 144

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

נמנינו על קבוצה של שש זוגות צעירים שעליהם הוטל לסייע לישראל בהתפתחותה הרוחנית והגשמית. היה זה כבוד עצום להיבחר למשימה זו, שכן זוגות רבים ביקשו לזכות בשליחות החשובה. הייתה זו ככל הנראה ה"עלייה" המהירה ביותר בכל הזמנים, שכן את ההודעה על כך קיבלנו חמישה ימים בלבד לפני מועד הנסיעה המתוכנן. נדרשנו לארגן את כל הציוד שלנו ולהיות מוכנים למעבר בין יבשתי תוך פרק זמן קצר ביותר.

אחרי הגעתנו לישראל, התיישבה הקבוצה כולה בצפת ושם הייתה לנו השפעה גדולה. אולם כעבור שנתיים, בשנת תשל"ט (1979), הרבי עודד אותנו להתפזר על פני כל הארץ ובמידת האפשר, להשתדל לקבל משרות רבנות. על פי הצעת הרבי, נסענו לעיר אילת. בעידודו של הרבי הגשתי מועמדות לכהונת רב העיר מטעם הרבנות הראשית, ונבחרתי פה אחד לתפקיד. הייתי אז בן עשרים ותשע בלבד. ראיתי בכך סוג של נס, שאברך צעיר כמוני שאך זה מקרוב הגיע מארצות הברית נבחר למשרה, אף שלא שלטתי בשפה העברית על בוריה ולא השתייכתי לחוגים הנחשבים מקורבים לרבנות הראשית. לא יכולתי אלא לייחס זאת באופן בלעדי לעידודו ולברכותיו של הרבי.

אחרי שקיבלתי את המשרה כתבתי לרבי והודעתי לו שבכוונתנו לעבור להתגורר באילת אחרי חג הסוכות, שכן אשתי נסעה בינתיים לניו יורק כדי להשתתף בחתונת אחותה. אך הרבי ביקש ממזכירו להתקשר אלי מיידית ולמסור שאני חייב להיות נוכח במקום בימים הנוראים ולשאת דברים בבתי הכנסת, שכן אנשים נמצאים אז בהתעוררות וזהו הזמן המתאים ביותר לכך. המסר מהרבי היה חד משמעי: "לא ייתכן שהרב לא יהיה נוכח שם בראש השנה".

כמובן, פעלתי בהתאם להוראות הרבי. בראש השנה ביקרתי בבית הרפואה המקומי ותקעתי שם בשופר, ואני נזכר איך אנשים במקום - רופאים, אחיות ומאושפזים - עמדו נדהמים. "מה קורה פה?", שאלו. הייתה זו הפעם הראשונה שהם נתקלו בתופעה שכזו בין כותלי בית הרפואה.

במוצאי ראש השנה דיווחתי לרבי על אירועי החג ועל ההצלחה בפעילות. תשובתו הייתה לדאוג להיות שם גם ביום כיפור. למרות שרציתי כבר לשוב לצפת, נשארתי במקום. בית הכנסת היה מלא עד אפס מקום, ונשאתי דברי התעוררות כמה פעמים במהלך היום הקדוש. גם על כך דיווחתי לרבי, וציינתי שבכוונתי לשוב לצפת לסוכות, שכן אני נמצא לבד בעיר, ואין לי אפילו סוכה. תשובת הרבי הייתה לדאוג להיות באילת גם בסוכות.

התארגנתי כמיטב יכולתי. בניתי סוכה קטנטנה והתקיימתי בעיקר על חלה, אך היו ברשותי ארבעת המינים, והסתובבתי ברחבי העיר כשאני מציע לאנשים לברך על הלולב. גם הפעם הביטו האנשים בהשתאות מאחר שלא נתקלו בתופעה שכזו בעבר, אך ההיענות הייתה יפה מאוד.

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד